

AAN CHONIA.

U wijd ik deze bladen, U, wien ik wel geen verlof behoef te vragen om Uw naam te verbinden aan mijn werk; U, niet alleen omdat ik 't U dank, dat ik proeven uit den *Sängerkriec* in mijn boekske kon opnemen — gaf *Hofdijk* mij niet zijn minnelied, stelde een begaafde vriendin 't niet op muziek, dank ik mijn schoonbroeder *Metzelaar* niet menigen wenk, hielp *Moll* mij niet aan bronnen? —; ook niet, omdat Gij het waart, die op mijn zesden pelgrimstogt naar Luther's Patmos mij verzeldet — kon ik *Hooijer* en de *van Velzen's* vergeten, de getuigen mijner ontwakende liefde voor de grijze rotsburg? —; maar bovenal, opdat er een teeken zij van de schoone dagen, die we zamen doorleefden in mijn lieven „Achterhoek”, dagen van zorg en arbeid, maar van vrede ook en genot, toen ik, jeugdig en zwak, aan U mij steunde, moed putte uit Uw kracht, van Uw volharding ijver leerde. Lang heb ik gewenscht, U daarvoor openlijk te danken. Zij maar deze gave Uwer niet al te onwaardig. Ik heb er aan gedaan, zoo niet wat ik moest, dan toch wat ik kon. Lang en veel heb ik onderzocht, zooveel mij maar vergund werd door ernstiger roeping. Toegevoegd heb ik aan deze derde uitgave veel, weggesnoeid niet weinig; geen bladzijde schier ontging der scherpe kritiek. Dankbaar heb